

Carla

Neus Garau Ribas

Conte presentat en el 16è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Cada vegada que algú em parlava m'entraven ganes de tirar-me per la finestra o escapar sense més a una illa deserta. La gent, simplement, no em resultava interessant. Potser no tenen per què ser-ho. Però els animals, els gats, fins i tot les papallones l'eren. No podia entendre-ho. Necessitava un glop, potser dos. Vaig ser a la cuina i vaig agafar una ampolla de Bourbon, una copa i unes galetes de xocolata. Mala combinació. Ho vaig col·locar sobre la meua taula, entre un cúmul de papers i llibres de poemes. Vaig tirar els llibres a un costat i em vaig servir un bon got mentre em despullava. Ja havia enfosquit. Vaig triar a l'atzar un llibre de la llibreria. "Antologia poètica del Segle d'Or". Vaig obrir la finestra. Aquella brisa era deliciosa. Gairebé tant com llegir poesia embriaga i nua.

Em vaig asseure davant de la màquina d'escriure, era al voltant de mitjanit i vaig mirar els estels a través de la finestra. Em trobava en el meu habitual estat de confusió. Vull dir, bé ja saps, gens va bé: els homes, les dones, el treball, les classes, els amics, el temps... No hi havia esperança. Tota la meua vida havia volgut ser escriptora i ara tenia la meua oportunitat i no se m'ocorria res. Només hi havia un gran escriptor cada cinc-cents anys, i tu no eres ell, i ells probablement tampoc. Estàvem fotuts. No era capaç d'escriure ni una simple història d'amor.

Acabava de deixar una carrera de cinc anys per fer-me escriptora. Estava espantada i bevia més que mai. Solia beure una ampolla de whisky i un parell de copes de vi francès cada nit mentre escrivia. Fumava, mentre escoltava música clàssica en la ràdio fins que clarejava. En la ràdio sonaven Mozart i Brahms.

Qualsevol que em conegui prou, podrà dir de mi, que no sóc una persona agradable. Fins i tot els que creuen conèixer-me. No conec aquesta paraula. No existeix en el meu vocabulari. Agradable. Agradable. Diré que no aguanto al típic al·lot ben afaitat, amb la seva corbata i el seu perfecte treball. M'agraden els tipus amb valor, amb somnis per complir, amb una vida per davant que viure. M'agraden els homes amb ments brillants i destinacions trencades. M'interessin. Estan plens de sorpreses i explosions. M'agraden els homes vils, els gossos borratxos, amb pantalons caiguts, caçadora de cuir i el cap afaitat. M'interessin més els pervertits que els sants. Els que tenen cara de sant però són uns pervertits. Em trobo bé entre marginats perquè sóc una marginada. No m'agraden les lleis, ni el sistema. No m'agrada ser modelada per la societat. No vull viure sent algú que no sóc. No tinc parella. Ni tan sols un treball decent. No vull un treball ni una parella. Volia emborratxar-me, volia un bon menjar, volia ballar agarrant un gran got de cervesa. És difícil beure quan balles. I és difícil ballar quan beus. Només volia asseure'm qualsevol terrassa, llegir poesia contemporània i beure whisky i parlar, i riure'm i escoltar a Mozart contemplar la lluna. Blanca i freda.

Una nit vaig decidir baixar al bar més proper. El cafè era passable. Em vaig asseure totalment encantada i derrotada a esperar la inspiració per escriure una història, d'amor, sobre la vida, que sé jo. Estava aquí desorientada, com si estigués en una parada de tren esperant la mort. El meu avi solia dir-me, que com menys creguessis en la vida, menys hauries de perdre. Vint-i-quatre anys i amb tota una vida per davant. Vint-i-quatre, i encara corretejant pel País de les Fades. Vaig mirar fixament a través del cristall d'aquella bruta finestra i vaig

recordar totes les coses que havia fet malament. He matat a homes només perquè em disgustava la seva forma de mirar-me. Amor? Amor? Això és un conte per a idiotes! La idea de mantenir una relació amb qualsevol al·lot o al·lota, fins i tot en termes no sexuals, estava més enllà de la meva imaginació. Només una vegada en la meua vida hi havia estat enamorada, però ell va morir d'alcoholisme agut. O tal vegada ho vaig matar jo.

Em banyava entre tres i quatre vegades al dia amb aquells olis de maduixa i coco que em va regalar la meua mare el Nadal passat. No tenia una altra cosa que fer. Menjava entre cinc i sis vegades al dia. No tenia una altra cosa que fer. M'emborratxo per la mateixa raó.

En algun moment de la meua vida vaig torçar el rumb. Probablement, en algun lloc vaig morir enmig d'una nit freda amb una copa de vi a la mà dreta i un llibre de poesia en l'esquerra. O tal vegada l'única manera en què anés a morir seria d'una de les meues monumentals ressaques. No conec cap treball decent i molt menys que estigui ben pagat. Vaig tenir un treball fa alguns anys. Era com qualsevol un altre suposo, diferent als quals havia fet fins al moment. Dels quals et cansaves i volies abandonar-ho, et cansaves més i t'oblidaves d'abandonar-ho, et deprimies, les ganes de pegar-te un tir eren increïbles. I els minuts i els segons no passaven, vivies en el mateix minut, en el mateix segon. Tancada en ell, sense esperança, sense sortida, atrapada, massa confosa per abandonar i sense cap lloc on anar en cas de fer-ho. Vull escriure i que em paguin per fer-ho. Vull pintar, riure, dibuixar, somiar, dormir i que em paguin per fer-ho! Si un artista abandona la creació està mort. Un no ha de donar-se per vençut tan fàcilment. Sempre vaig voler ser

artista, envellir en una casa prop de la platja. Muntanyes de llibres, sorra, sol i l'alba. La meva ment sol rebel·lar-se contra la meva sort i l'única manera de poder calmar-la és bevent i bevent.

Es va apropar la cambrera. Com podia nomenar? Ningú m'ho havia dit i no portava cap cartell identificatiu en la camisa. Vaig imaginar un nom de pila, com la noia dels ulls clars o simplement Carla. El nom de la protagonista de l'última pel·lícula que havia vist. Em divertia endevinar el nom de les persones per les seves cares, i des del principi vaig estar segura que Carla tindria un de llarg. Ella era jove i atractiva. Tenia un rostre bell i impassible. Això era classe. Es va asseure al meu costat en acabar el seu torn. L'encreuament de mirades havia funcionat. No podia creu-m'ho. Gaudim d'un whisky. L'hi va beure en silenci amb mi mentre coquetejava amb la seva rossa cabellera. Jo solament em submergia en aquells bojós ulls blaus. La gent ens mirava i jo vaig començar a sentir-me bé. Ella dibuixa, escriu i fa meravellosament l'amor. Na Carla és de les quals encara creuen que la poesia és cosa de postes de sol i colomes volant. Dels centenars de dones i homes que veus, apareix de sobte una o un que t'impresiona. Hi ha alguna cosa en la seva mirada, en el seu vestit, en la seva forma de caminar de mirar-te, que crida la teva atenció. Na Carla tenia un encreuament de cames espectacular, cames que acabaven en uns fins i delicats turmells. En la cara tenia aquesta expressió juganera, alguna cosa infantil, alguna cosa misteriosa. Com si estigués ocultant alguna cosa. Varem passar la resta de la nit al seu apartament. Viví a dos carrers d'aquell brut bar. Caminem entre la boira d'uns carrers, que de matinada, queden immerses en un estat d'humitat permanent. Una ràbia impotent

serpentejava dins de mi, i s'ofegava entre laments. Ella es mostrava atenta. Quan ja tot estava en silenci, els carrers, els ocells, fins i tot l'alba, quan tot semblava estar per fi quiet vaig besar a na Carla. La vaig agarrar per la cintura i me la vaig atreure. Vaig ajuntar la meva boca amb la seva boca i el meu cos amb el seu. Ella sostenia una ampolla de cervesa apartant el braç. Gaudíem la una de l'altra. La vaig besar una altra vegada. Estàvem satisfetes. Solament volíem el que volíem. Havia deixat de preocupar-me el que pensessin els altres. Així i tot, sentia el seu odi. Ella va fingir trobar-se aclaparada pel que va passar però, la qual cosa els seus ulls percebien era el moviment uniforme d'una pel·lícula en càmera lenta. En arribar va obrir la finestra de la seva habitació perquè entrés el fred i la nit, perquè únicament el soroll del món, anés el soroll del nostre plaer.

Adoro l'olor a cafè recent fet als matins. Pa i melmelada de maduixa. Em vaig despertar alguna cosa desorientada. Com si el sol sortís avui pel Nord. Vaig despertar en el sofà llit que hi havia en una habitació on s'acumulaven llibres, discos de vinil i algunes fotografies antigues. No sé molt bé com vaig arribar fins a allí. Na Carla seguia ficada al llit a la seva habitació sobre el seu llit rosat. Abans de marxar-me sense més, vaig observar un mirall al fons del passadís, que imitava la vida vagament. Em vaig pujar les mitjanes per sobre dels genolls i vaig xarrupar un cafè deliciós. Vaig repassar els meus plans per avui, els meus somnis per ahir i els meus desitjos per mai de la vida. La vida és alguna cosa inesperat, vaig pensar. Moriré algun dia i no obstant això, gens mor, perquè res té la suficient fe per morir. No moren els dies, simplement passen, ni les roses, només es marceixen, s'apaga el sol, no mor. No hauria de guardar-me així el

meu dolor. Estic alegre o trist a qui li importa? Però no obstant això, conte la meva història, recaic sobre mi. Sóc culpable, de les mateixes paraules que combató. Les coses de cada vegada estan més grises. No existeix un altre color. Em pesen els ossos. Em dol el cap. Les ressaques em duren més temps. Vaig agarrar un tros de paper color rossa que hi havia sobre una tauleta de fusta i vaig escriure: “Estimada Carla”... “Sempre formaràs part de la meva vida”.

Sóc una tipa amb alguns problemes, sobretot mentals i suposo que la majoria me'ls he creat jo mateixa. Vull dir, barrejant medicaments, matant a aquells homes sense pietat, el tabac i l'alcohol; una ampolla després d'una altra. Començo a interessar-me més pel whisky que per la pròpia poesia. Sóc la nova García Lorca. Diuen que estic boja. Rotlle embogida entre els meus propis pensaments, m'amago després d'unes cortines i miro fixament al sostre. És bé sentir hostilitat de tant en tant, manté la ment buidada. No portava ni quinze minuts a la meva habitació. Em vaig tombar en el llit amb tota aquella porqueria al voltant. Em vaig quedar allí tombada amb una estranya sensació. Tal com anaven les coses era normal sentir-me d'aquesta manera. Vaig recordar a una dona que em vaig creuar de camí a casa cridant: La vida pot ser bella! I ho és. Però, què pot fer un bon poeta sense el seu dolor? Ho necessita tant com a la seva màquina d'escriure. Els bojós i els borratxos som els últims sants que quedem sobre la terra. Vaig decidir deixar la beguda. Després de tot, sóc una bona tipa. I el meu talent encara no està liquidat.

Primera edició en ePUB i PDF: desembre de 2013.

Aquest relat fou presentat en la 16a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2012-2013 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

